

A szellemi hierarchia természetéről...

Jelenleg közölt írásművemet elsődlegesen egy személyes, szellemi jóbaráttal folytatott levelezésem inspirálta, így az itt megfogalmazott gondolataim éppen ezért nem teljes mértékben a sajátjaim. Az inspiráló megosztásokért mindenkor tisztelet és hála illesse Őt.

Misztikusként és gnózikeresőként időről időre szükségessé válik számomra, hogy az általam koptatott úton és taposott ösvényen elért haladásomat felülvizsgáljam, rátekintvén az esetleges megtorpanásokra, elakadásokra és toporgásokra, illetőleg (amitől Isten mentsen) a tetten érhető visszafejlődésekre és leromlásokra. Egyik korábbi tanulmányomban már alkalmam nyílt értekezni arról, hogy az időszakos visszaesések lényegüket tekintvén szerves részeit képezik az Útnak, előfordulásuk pedig mintegy rákényszeríti a személyt arra, hogy bizonyos helytelenül integrált eredményeket kiigazítson és helyesen vonjon vissza önmagába, éppen ezért ezeknek az időszakos visszaeséseknek a természetét jelenlegi írásomban nem taglalnám. Sokkal inkább szeretnék ezen soraimban arról értekezni, hogy miként, milyen körülmények között, és milyen formában válhat lehetségessé egy misztikus és író számára saját gondolatvilágának felülvizsgálata, és ebből fakadóan bizonyos, számára korábban akár idegen és viszolygást keltő témakörök újragondolása abban a törekvésben, hogy azokból valamilyen módon mégiscsak értéket merítsen.

Visszatekintvén életemnek aktív, filozófiai értelemben vetten alkotással eltöltött utóbbi két esztendejére alapvetően arra a megállapításra jutottam, hogy amennyiben választanom kellene egyet, avagy kettőt az általam papírra vetett művek közül, akkor kétségtelenül a "Tévedni emberi dolog", illetőleg a "Miért ne kövessen inkább soha senki..." címen nevezett tanulmányokat nevezném meg, mint legfontosabbakat valamennyi alkotásaim közül. Feltétlenül közös ebben a két írományban az, hogy alapvetően mindkettő egyfajta önkritika, önkorrekció, és valamilyen szinten bizony önvád gyanánt készült el, és gondolataim szerint elsősorban azért (is) találok őket önmagam számára ennyire értékesnek és fontosnak, mert ezeknek elkészítése és későbbi visszaolvasása során bizonyulok képesnek a lehető legtöbbet és legjobban tanulni, ez által pedig fejlődni, és (talán) jobba (is) válni. Sokak szerint az emberek mások kritikáiból épülnek a legtöbbet, én azonban ezeket a kritikus hangvételű megnyilvánulásokat a környezetem részéről életemnek során mindig is meglehetősen nehezen, feszülten és erősen defenzív, illetőleg egyenesen elutasító attitűddel fogadtam, amely viszonyulásomra a környezet az esetek többségében azonnali készen mutatkozott ráaggatni az arrogancia, gőg, felfuvalkodottság, egoizmus, büszkeség és felsőbbbbségesség bélyegeit, noha érzésem szerint esetemben a legtöbbször egyáltalán nem erről volt szó.

Felvetődhet talán a kérdés, hogy vajon miért, milyen okból gondolom ezt? Miért állítom, hogy az emberek számára egyáltalán nem képes megfelelő hatékonysággal segítséget nyújtani a külvilág irányából érkező kritika? Véleményem szerint ezen állításaim azért helyesek, mert napjainkban a legtöbb ember gyakorlatilag képtelen emberi és építő módon kritikát megfogalmazni, ilyen irányú próbálkozásaik pedig rendszerint nemhogy az emberi, de még az ember alatti szinteket sem igazán közelítik meg. Bármennyire is előszeretettel hivatkoznak nem kevesen ilyesfajta "kritikák" megfogalmazása után azzal védekezni, hogy ők csupán a "véleményüket" fogalmazták meg, mégis joggal vetődhet fel érzésem szerint bennünk a kérdés, hogy vajon mennyiben nevezhető mondjuk véleménynek, avagy valódi, építő és nemesítő kritikának az, amelyet az emberek túlnyomó többsége felületes vagdalkozás, arrogáns lekezelés, korlátolt csapkolódás és megalázó felsőbbbbségesség közben önmagából kiprésel. Parafrázist képezvén egy klasszikusra, én magam úgy fogalmaznék, hogy lényegében tízmillió kritikus és megmondóember országává váltunk, spirituális vizekre evezvén pedig még bátoroknám kiegészíteni mindezt a tízmillió megvilágosult, a tízmillió spirituális mester és a tízmillió guru országának megnevezéseivel. Kritikát

megfogalmazni mindenki előszeretettel igyekszik, kritikát kapni azonban senki nem kíván, főként nem önmagától, és véleményem szerint a legtöbb ember ebben az országban egyszerűen nem képvisel olyasfokú szellemi szintet, hogy a másikkal szemben építő és nemes módon kritikát fogalmazzon meg. Egy kritika ugyanis csakis és kizárólag attól és akkor épít, amennyiben teljesül néhány fontos feltétel, ellenkező esetben csupán lélekromboló otromba gorombáskodásnak és ostoba kivagyiskodásnak lehetséges nevezni.

Éppen ezért én magam abban a gondolatban találtam rá önmagam számára az Igazságra, hogy építő módon kritikát megfogalmazni vagy a saját mesterünk, avagy ennek hiányában a bennünk létező Isteni Jelenlét képes, amelynek legjobb és legtisztább kifejeződési formája lehet, amennyiben mi magunk őszintén, tiszta szívvel és bizonyos fokon bizony kíméletlen módon hajlunk az önkritikára. Én magam is ennek fényében kísérlem meg bizonyos időközönként egyértelművé tenni olvasóim előtt, hogy vajon mely tekintetben érdemes felvetnem, hogy az általam megfogalmazottak némiképp, avagy esetleg meglehetősen erősen pontatlanok voltak. Mielőtt azonban célkitűzéseim ezen megfogalmazása bárminemű felhördülést váltana ki bárkiből is, rögvest szeretném is tisztázni, hogy Istennek hála mindezt bizony igenis megtehetem. Megtehetem, mégpedig ironikus módon éppen azon okokból és azon állapotomból kifolyólag, amelyeket korábban éppen, hogy akadályokként és visszahúzó erőkként éltem meg. Megtehetem, ugyanis nem vagyok sem spirituális értelemben vett mester, sem pediglen gnosztikus bölcs, avagy tzaddik sem, és még inkább nem vagyok egy korunk New Age színezetű gurui, tanítói, gnosztikus főpapjai, avagy varázslói közül sem. Nem vagyok tehát olyasvalaki, aki önmaga számára a tévedhetetlenség jogát fenntartaná, sem pediglen olyan személy, aki a Végső és Teljes Igazság birtokában szónokol a piedesztálról. Önmagamat egyszerű gnózikuskeresőnek, misztikusnak, vallásfilozófusnak és írónak tartom, aki lényegét tekintve nem tesz mást, mint hogy az Útja során felmerülő gondolatait másokkal megosztván inspirálja őket a szellemi életút bejárására. Ebben a helyzetemben tehát úgy vélem, teljes mértékben megengedhető számomra a tévedés, az azonban semmi esetre sem, hogy ebben a tévedésemben nyakas és makacs módon kitartván ne korrigáljam és igazítsam helyre önmagamban és önmagam körül mindazt, ami helyreigazításra és korrekcióra szorul. Kezdjük tehát ezekkel.

A múltban több alkalommal jelöltem meg a saját magam útját úgy, mint egyfajta vadgnózikus, azaz a sajátutas gnózikuskeresésnek egy sajátos formáját. Ezen megállapításomat és elnevezésemet jelenleg is változatlan formában fenntartom, azonban az idő múltával alapvető szükségességét érzem annak, hogy a definíción némiképp pontosítsak. Korábban ugyanis, főként a 2015/16-os esztendő eseményei nyomán megélt csalódásaim hatására arra az álláspontra helyezkedtem, hogy a katolikus és othodox hierarchia működésében tapasztalt súlyos anomáliákat (amelyekre amúgy véleményem szerint gyakorlatilag nincsen semmiféle mentség) a hierarchia fogalmának egészére általánosítom. Éppen ezért ez időtájt számtalan olyan gondolat, megnyilvánulás és tanulmány született tőlem, amelyben a hierarchia teljes létét alapvetően démoni jelenségnek tituláltam. Későbbi írásaiban persze igyekeztem különbséget vonni az isteni (ideális) és az emberi (megromlott) hierarchiák működésmódja között, ezt a fajta különbségtételt azonban véleményem szerint egyáltalán nem hangsúlyoztam ki a megfelelő mértékben, azaz akképpen, ahogyan azt ez a fajta kihangsúlyozás alapvetően megérdemelte volna. A misztikus úton való járás során azonban, főként a klasszikus (sztoikus, kabbalista, tradicionális, mágikus, theurgikus és alkimista) szerzők munkáival való megismerkedés során alapvetően a megértésemre jutott, hogy a világ (gondoljunk csak a sephirák működésére, az angyali karokra és démoni légiókra, valamint az emberi test szerveinek működésére) alapvetően hierarchikus rend szerint épül fel, és éppen azért épül fel ilyen módon, mert az azt létrehozó erő így alkotta meg. Ennek az Isteni Rendnek (mennyei hierarchiának) a leképeződése lenne a földi hierarchia, amely alapvetően a különféle papi és uralkodói rendekben, és az ideális társadalmi berendezkedések formájában nyilvánulna meg. A feltételes mód használata véleményem szerint azért indokolt ily erősen, ugyanis mindez sajnos csupán az ideális világ feltételezése esetén lenne igaznak mondható. Rendkívül tragikus módon ugyanis ez a fajta Isteni

Rend korunk társadalmában lényegében démoni renddé alakult át, amelynek keretein belül a hierarchikus rend lényegét tekintve a saját feje tetejére állt. Ezen jelenség abban nyilvánul meg, hogy a hierarchikus rend legfelső fokozatait az esetek túlnyomó többségében rendkívül silány, a létezésnek igencsak alacsony szellemi fokozatait megnyilvánító és képviselő egyének foglalták el, míg az úgymond "jogos örökösök" rendszerint a társadalom periferiáin nyomorognak valahol, sokszor még maguk sem értvén, hogy pontosan mi is lehet okozója annak, hogy a maguk részéről teljesen képtelennek mutatkoznak beilleszkedni a társadalomba, és ezzel egyúttal azt sem képesek megérteni, hogy vajon miért is nem válhatnak képessé idomulni annak szokásaihoz és elvárásaihoz. Amikor egy lelki értelemben nemes ember arra kényszerül, hogy különféle, számára idegen élethelyzetekben kénytelen megharcolni a gyakorlatilag kannibál attitűddel jellemezhető, önmagukat és másokat egyaránt felemésztésre alkalmas tápláléknak tekintő személyek sokaságával, akkor mintegy jogosan merülhet fel az ilyen nemes lényekben a kérdés, hogy vajon mi is hibádzik bennük, másokban, avagy a világban oly nagyon.

Misztikus tanulmányaim során megismerkedtem egy számomra rendkívül fontos author munkásságával, aki szerint a hierarchia ellenzőinek az esetek túlnyomó többségében nem is a hierarchiával, mint jelenséggel szemben nyilvánulnak meg ellenvetéseik, hanem főként azon okból kifolyólag viszonyulnak ellenségesen a hierarchikus renddel szemben, mert még sohasem tapasztalhatták meg egy értelmesen, tisztán, és az Isteni Akarat szerint működő hierarchikus rend áldásos hatásait. Ennek a gondolatnak nyomán aztán azon ösztönzés fogott el, hogy számba vegyem azoknak a hierarchiáknak a működését, és egyszersmind az élükön álló "tekintélyszemélyekkel" szemben megnyilvánuló ellenszenvem mibenlétét, amelyekkel életem során valaha is dolgom volt. Ezen kutakodásaim nyomán aztán egy egészen sajátos térkép rajzolódott ki bennem, jelesül arra rávezetvén, hogy az esetek túlnyomó többségében ott volt tetten érhető a probléma, hogy az egész hierarchikus rendszer az alkalmatlan, kisszerű, hatalmaskodó, korlátolt felfogású és szerény képességű személyek vezető pozícióban való jelenléte miatt keltett gonosz, alkalmatlan és elnyomó színezetet. Életemnek alapvető élményét jelentette, hogy a felettem a hierarchikus rendre és az előljáróság, avagy a "főnökség" intézményére hivatkozván hatalmat gyakorolni kívánó személyek, avagy szervezetek túlnyomó többségét egyszerűen nem mutatkoztam képesnek elfogadni, mint önmagam felett álló tekintélyt, ebből pedig azt a téves következtetést vontam le, hogy egyrészt a hierarchikus berendezkedés az, amely bizonyosan hibás és egyszersmind az ördögtől való, másfelől pedig, hogy bizonyára bennem van a hiba (arrogancia, egoizmus, dölyf, gőg és megalománia, ahogyan a környezetem részéről oly sokszor megvádoltak már ezekkel a jelzőkkel) amiatt, hogy képtelen vagyok meghódolni ezek előtt a személyek és rendszerek előtt. Bizonyos szerzőknek hatására azonban feltenni látszottam magamnak a kérdést, hogy vajon valóban bennem, avagy a hierarchiában van-e a hiba, avagy esetleg inkább abban, ahogyan mainapság ezek a hierarchiák működnek?

Érdekes módon a következő gondolatok fogalmazódtak meg bennem ezeknek a vizsgálódásaimnak során. Egyfelől felvetődött bennem annak kérdése, hogy miként is működhetne jól és értelmesen egy hierarchia, és hogy milyen példákat találhatnék ilyen berendezkedésekre a saját tapasztalataim alapján. Minthogy kimondottan érdekel az angelológia, mint spirituális tudományág, szemem az angyali rendek kilencfokú hierarchiájára vettem. Ezen kutatásokban elmélyülvén kezdtem aztán belátni, hogy egy hierarchikus rend alapvetően azon alapul, hogy különféle feladatokra különféle hatalommal és képességekkel bíró entitások jelöltetnek ki, amelyek csakis és kizárólag arra a feladatra rendeltettek, és másra nem. Egy szeráf alapvetően alkalmatlan világok rendjének irányítására, azonban az angyalok közül egyedül ez a típus képes elviselni az Istenség Arcának látványát anélkül, hogy szénné égne. Ugyanígy egy arkangyal sem fog elvégezni más feladatot, mint az Istenség Üzenetének tolmácsolása. Az angyali rendek között tehát nem alá-, és fölérendelődésen alapuló hierarchikus rend áll fenn, hanem egy olyan jól átgondolt rendszer, amelyen belül mindenkinek megvan a maga sajátos és jól körülhatárolható feladata, és egyik sem előbbre, avagy alább valóbb, mint a másik. Ugyanez a helyzet rajzolódik ki számomra például

egy tisztán spirituális kasztrendszer keretein belül is, amelyben a hovatartozást nem a születés, és nem is a családi állapot, hanem csakis és kizárólag a lélek természetes affinitásai határozzák meg. Bármennyire szerettem volna ugyanis korábban hinni abban, hogy mindnyájan minden szinten egyformák vagyunk, valódi egyformaság közöttünk viszont alapvetően a lényünk legbelsőbb lényegét képező Istenfiúság tekintetében mutatkozik meg, földi életünk során azonban mindannyian másfajta képességeket és tehetségeket hordozunk önmagunkban. Vannak közöttünk szellemi beállítódású emberek, azaz művészek, papok, filozófusok és tanítók, azaz az élet szellemi dimenziói iránt érdeklődő személyek. Vannak közöttünk katonák, tűzoltók, rendőrök, és egyéb olyan személyek, akiknek életét elsősorban a hősiesség, illetőleg a harcias, aktív és heroikus attitűdök határozzák meg. Élnek a világban még olyanok, akiket a közélet, az üzleti világ, a mesterségek, a karrier, a különféle javak gyarapítása foglalkoztat, és olyanokat is bizton fellelhetünk, akiknek az életükkel semmiféle különösebb céljuk sincsen, csakis az anyagi élvezetet nyújtó tevékenységek maximalizálása, és a saját kellemetlen érzéseik minimalizálása. Mindezen felül még léteznek olyan emberek, akik gátlástalanul rombolnak, pusztítanak, lopnak, csalnak, elvesznek és gyilkolnak, illetve fellelhetőek még olyan fehér hollók is, akik olyan fokú tökéletességgel szentelik önmagukat a szellemi világnak, hogy lényegét tekintve nem sorolhatóak be semmiféle kategóriába sem. A lélek legbelső lényegét képező Isteni Fényszikra tekintetében tehát egyenlők vagyunk, azonban a valóságban mindannyian különbözőek, és ezt a különbözőséget pedig akár tetszik, akár nem, de mindenképpen szem előtt szükséges tartani.

Ennyire különböző életúttal rendelkező emberek között tehát természetesen szükséges valamiféle rendnek a létrejötté, ezen rend azonban egyáltalán nem a másik brutális leuralása és rabszolgasorba taszítása során kell, hogy megnyilvánuljon, hanem a feladatok személyre szabott leosztásában szükséges, hogy testet öltjön. Egyáltalán nem szerencsés, amennyiben egy harcos (ksatriya) archetípusú személynek olyan munkákat szükséges végeznie, amelyeket betanított munkások is hatékonyan elvégeznek, mint ahogyan az sem vezethet túlzottan sok jóra, amennyiben egy kereskedői és karrierista mentalitású személyt (vaisja) a társadalom szellemi vezető rétegeibe (brahmana) engedünk. Egy vallásfilozófus, teológus, remete, avagy papi (brahmana) típusú karakteren minden bizonnyal csupán a nyelvüket köszörülhetnék kollégái egy építkezésen, avagy egy boltban, ahogyan egy kézműves (vaisja) beállítódású ember sem feltétlenül fog filozófiai témájú írásokat szerezni. Egy szó, mint száz, nem igazán lehetséges elvárni olyasfajta megnyilvánulásokat senkitől sem, amelyek természeténél fogva nem szerepelnek az eszköztárban, ennyit még korunk meglehetősen korlátolt és szűk látókörű pszichológiája is képes megfogalmazni. Igen ám, azonban sajnálatos módon a világ olyan módon állott a feje tetejére, amely voltaképpen ebben az egyébként természetes elrendeződésben alapvető zavart keltett. A társadalom vezető rétegeiben, amely alapvetően a szellemi (brahmana) és a harcos (ksatriya) típusú személyek terepe lenne, rendszerint olyan személyek foglalnak helyet, akiknek szellemi beállítódása nagyjából a kaszton kívüliek (rablók, csalók, gazemberek, gyilkosok, nyerészkedők, uzsorások) mentalitásának és színvonalának felel meg. Elegendő bepillantást eszközölünk akár Országunk politikai életébe, akár pedig azoknak a személyeknek a munkálkodását alapul vennünk, akik az ezotéria és spiritualitás gigantikus piacterén sámán, "kócs", életmód tanácsadó, "tantrikus masször", szellemi vezető, guru, mester, tanító, jós, avagy varázsló szerepében próbálják eladni önmagukat. Ezeknek a személyeknek egy egészségesen működő hierarchikus rend esetén nemcsak, hogy a politika, közélet, segítő szakmák, avagy a szellemi vezetés területén nem lenne semmiféle keresnivalójuk, hanem voltaképpen semmiféle komoly, felelősségteljes beosztás közelében sem. Vehetnénk példaként mindemellett alapul korunk legtöbb szervezetét, cégét avagy munkahelyét is, és rögvest láthatjuk, hogy a legtöbb helyen olyan személyek taposták ki önmaguk számára a vezetői pozíciókat, akiket sok esetben amennyiben rajtam múlna, egészen bizonyosan nem engednék emberek közelébe, hanem csakis és kizárólag olyan helyen biztosítanám számukra a kiteljesedés lehetőségét, ahol biztosan nem lehetnének képesek ártani senkinek sem. Profitorientált és mindennemű értékét elveszíteni látszó világunkban azonban az emberi kvalitások, talentumok és értékek szinte semmit sem számítanak már, és gyakorlatilag süketnek és vaknak mutatkozik a

társadalom arra, hogy az emberek gyakorlatilag egymást falják fel.

Bizonyos szempontból tehát felülbírálni szükséges számomra a hierarchiához fűződő viszonyomat, és szükségesnek mutatkozik annak belátása, hogy bizony elvben (ám szigorúan csakis elvben) esetleg létezhetnek olyasfajta eszményi hierarchikus berendezkedések, ahol mindenki a maga saját helyére kerül, és nem szükséges többé a filozófus számára, hogy megértés hiányában utcát seperjen, ám ugyanakkor az sem fordulhatna elő, hogy egy közönséges gazember mondjuk országot, vagy egyházat vezessen. Én magam azonban ebben a világban nem látom lehetőségét annak, hogy ilyen eszményi rend megvalósuljon, a sötétség és a gonoszság hatalmának előretörése nyomán ugyanis a silányság és tudatlanság oly elképesztő méreteket öltött, hogy véleményem szerint még akár az is előfordulhat, hogy mialatt mondjuk a leghitványabb ember birodalmat irányít, addig a jogos és Isten által választott uralkodónak éppen latrinát kell takarítania ahhoz, hogy egyáltalán életben maradjon. Én magam sohasem voltam képes önmagam felett elfogadni semmiféle tekintélyt, éppen ezért szerettem volna magam betölteni azt, mindez azonban egyáltalán nem jelenti, hogy nem is tudnék olyan személyt mutatni, akit teljes mellszélességgel követni tudnék, akár alattvalóként is. Nem sokat lennék képes ugyan megnevezni ezek közül az emberek közül, de kétségtelenül akadna ilyen. Egy Martinez de Pasqually, Shams Tabriz, Louis-Claude de Saint-Martin, Jean-Pierre Danyel, avagy René Guénon tanítványául példának okáért szinte azonnál elszegődnék, mint ahogyan a regénybeli Fingolfint, Elu Thingolt, Thranduilt, avagy Galadrielt (de még bizonyos fokban akár Palpatine-t is) minden szempontból elfogadtam volna uralkodómnak. Belátom tehát, hogy alapvető hierarchia-ellenességem legjelentősebb okát abban találhatom, hogy alapvetően minden tapasztalatom a silányság győzelmét mutatja, már ami a társadalom (és sok esetben az egyházak) vezető pozícióit illeti. Amikor személyes életemnek során én magam rendszerint minduntalan olyan emberekkel szemben maradtam alul, akiket erkölcsi és szellemi értelemben nem tartottam méltónak a felettem aratott győzelmükre, illetőleg az általuk betöltött pozícióra sem, ezekből a tapasztalatokból tévesen azt a következtetést vontam le, hogy a hierarchia csakis és kizárólag rossz és démoni lehet. Azt persze jelenlegi állapotomban is fenntartom, hogy a végső pusztulás felé rohanó világunkban már nem lenne lehetséges eszményi hierarchikus rendet kiépíteni (és voltaképpen az emberiség történelmét képező évezredek során gyakorlatilag szinte soha nem is lehetett), viszont spirituális és metafizikai szempontból mégsem zárható ki az eszményi hierarchia lehetőségességének fenntartása. Végigtekintvén a láthatatlan világok csodáin alapvetően kitűnik, hogy az Istenség által akart, mennyei hierarchiák működése tökéletes módon fejeződik ki, és ennek a hierarchikus rendnek válik részesévé maga az ember is, miután eredeti örökségét újfent birtokba vette, ki-ki a maga szellemi fejlődésének megfelelő fokban és módon. Változást könyvelhettem el tehát gondolatvilágomban olyan módon, hogy a hierarchikus rend létjogosultságát legalább a lehetőségesség szintjén feltételezni tudom, és nem tekintem azt egy az egyben, eleve démoni jelenségnek.

Egy példa kedvéért érdemesnek tartom megvizsgálni az ember saját belső, mikrokozmosz rendjében, avagy amennyiben úgy tetszik, intrapszichés életében a spirituális hierarchia működésének lehetőségességét. Sietek megjegyezni, hogy az alábbiakban kifejtett gondolatmenet részéről meglehetősen önkényes, és bizonyára sokféle pontatlanságra lehetőséget biztosító. Képzeljünk el egy olyan személyt, aki életében minden felmerülő konfliktus során, illetőleg a legtöbb nézetrendszeri, avagy érdekütközéssel járó helyzetben egyszerűen kikel önmagából, és csapkolódva, kiabálva, vádaskodva, és önnön véleményének és érdekeinek világából kilépni nem tudván próbálja leuralni és megsemmisíteni a másik felet. Az ilyen ember spirituális értelemben voltaképpen hasonlatos egy olyan belső társadalomhoz, ahol is a türelmetlenség, arrogancia, korlátoltság, fegyelmetlenség, úrhatnamság, kegyetlenség, kicsinyesség, kisszerűség és önzőség energiái, azaz metafizikai szempontból a kaszton kívüliség kimondottan emberalatti erői tartják maguknál a hatalmat. Az ilyen személy nagyjából annyira alkalmas és képes, hogy önmaga vélt, avagy valós érdekeinek érvényesítése céljából másokon átgázol, a többi ember álláspontját, véleményét és érdekeit pediglen semmibe sem veszi. Az ilyen ember hasonlatos egy olyan

társadalomhoz, ahol voltaképpen a legalsóbb rétegek és legszínvonalatlanabb elemek uraskodnak, különféle felborulásokat okozván a társadalom minden szintjén. Egy ilyen világban nem lehetséges semmiféle megszenteltségről, avagy rendezettségéről beszélni, hanem pusztán céltalan vagdalkozásról és egyedül az önmaga érdekei, vágyai és szükségletei körül forgolódo kaotikus kavargásról.

Ezzel szembe most állítsuk egy olyan személy képét, akinek az életében a fegyelmezetttség, erkölcsi és szellemi értékektől való vezéreltség, nemesség, hűség, erő, kitartás, megfontoltság, elvonatkoztatásra és nézőpontváltásra való képesség, valamint az érzelmi és indulati élet felett gyakorolt hatalom és kontroll foglalják el a vezető szerepet. Az ilyen személy képes figyelembe venni mások gondolatvilágát és érdekeit, konfliktus esetén hajlik az olyan megoldásra, amely minden fél érdekeit képviseli, képes az önkritika gyakorlására, tekintettel van a másik érzelmi, szellemi és pszichés állapotára, illetőleg a bölcsesség, harmónia és esztétika útját követi. Hasonló ő egy olyan társadalomhoz, amelyet a szellemi értékek (brahmana kaszt) által vezérelt erő (ksatriya kaszt) tart egyben, és ahol a gyarapodásra, gazdagodásra és fejlődésre irányuló törekvések (vaisja kaszt), illetőleg a tisztán az anyagi érdekek megvalósításának irányában ható tetterők (súdra kaszt) a magasabb kasztok (brahmana és ksatriya), azaz a szellemi értékek és a magasabb szintű centrális erők uralma alatt állnak. Egy ilyesfajta személy életében tökéletes lehet az összhang, tökéletes lehet a szellemi értelemben vett (belső) hierarchia megvalósítása, és az ilyen személy mindenkör a Központban él és a Központból merít, élete pedig nem céltalan csapkolódás és értelmetlen sodródás.

A magam részéről tehát ilyenén módon tudnám összefoglalni, hogy miként, mennyiben és hogyan látom lehetségesnek egy szellemi és spirituális értelemben véve helyesen működő hierarchikus rend felépítését és fennállását. Véleményem szerint az egyes embernek, mivel ilyen hierarchia felépítése a társadalom valamennyi szintjén korunkban már teljes mértékben lehetetlenség, legalább önmagán belül szükséges törekednie egy igazán mély, tagolt és tiszta spirituális rend, egyfajta szakramentális belső királyság megvalósítására, amelyben a valódi és Igazi Centrum foglalja el a centrális szerepet, a személy(iség) valamennyi aspektusa pedig a saját maga számára fenntartott helyen, és helyes módon segíti az egyént a Kibontakozás felé vezető Úton.